

Đắp mộ cuộc tình

- Con có trách má không?

- Trách chuyện gì hả má? – Chị ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì má không đồng ý cho hai đứa lấy nhau trước khi thằng Hai nhập ngũ, nếu hai đứa bây cưới trước thì chỉ ít bây giờ cũng còn giữ cho nhau một đứa con.

Giọng chị như vỡ ra từng chữ vì nước mắt.

(truyenngan.com.vn - Tác phẩm tham dự cuộc thi viết "Những câu chuyện cuộc đời")

Chiều tím dần buông xuống, phủ lên cảnh vật chút u hoài, cô tịch. Chị Mai vẫn đứng đó cùng người phụ nữ lưng còng, đầu tóc bạc phơ. Cả hai đứng lặng lẽ bên nấm mộ mà họ dành trọn cả cuộc đời tìm kiếm.

Khi bóng tối bao trùm khắp nghĩa trang. Không gian tĩnh lặng hiện lên làm cho nỗi buồn thêm xót xa, cắt cứa. Người phụ nữ già nua chậm chậm kéo chiếc khăn rằn quấn cổ lau nhanh những giọt nước mắt còn ẩm trên má. Giọng bà ứ nghẹn nơi cổ họng:

- Về thôi con.

Chị Mai đưa nhẹ cánh tay lên đỡ bà Hai. Hai chiếc bóng liêu xiêu in trên mặt đường đá đỏ, họ cùng nhau bước về căn nhà nhỏ gần mép sông.

Người nơi khác nhìn vào đều tưởng chị Mai và bà Hai là hai mẹ con. Chỉ những người trong làng, bà con họ hàng mới biết thực ra học chẳng có mối quan hệ ruột thịt nào. Họ chỉ có chung một tình yêu dành cho một người là anh Sơn, con trai bà Hai, cũng là người yêu của chị Mai. Bao lâu nay, bà Hai và chị vẫn mong mỗi một ngày gặp lại anh. Nhưng càng hy vọng thì mọi thứ dường như đều rơi vào tuyệt vọng tin tức về anh vẫn là con số 0. Có lẽ nước mắt của hai người đàn bà yếu đuối đã sắp cạn dần khô hẳn.

Đêm đã khuya, trong căn nhà nhỏ đơn sơ, âm thanh còn sót lại là tiếng thạch sùng tặc lưỡi, tiếng ếch, nhái, ễnh ương ngân lên từng hồi bên hiên nhà. Chẳng lời nói nào vọng ra từ ngôi nhà nhỏ ấy, chị và bà đều nằm im chẳng nhúc nhích, nhưng chị Mai biết bà Hai cũng đang thao thức. Tuổi già khó ngủ. Bà Hai đang lặng lẽ khóc. Và chị cũng đang rơi nước mắt. Khóc như bao đêm qua, nước mắt vẫn âm thầm ướt gối khi chị Mai nhớ anh Sơn. Nỗi nhớ ấy cứ cuộn lên từng cơn, càng làm chị đau thêm, như mũi dao cứa vào vết thương chưa bao giờ thành sẹo. Chị nhớ đến những khoảnh khắc hạnh phúc của ngày xưa.

Ngày cuối cùng bên nhau trước khi anh nhập ngũ, anh đã hứa với chị:

- Mai ơi! Đợi anh nhé! Nhất định anh sẽ trở về. Khi ấy, má sẽ đồng ý cho tụi mình lấy nhau. Nhưng chiến tranh còn ác liệt quá em à, lỡ như anh....

Chị vội đưa bàn tay dịu dàng ngăn không cho anh nói gỡ:

- Anh hứa với em đi! Anh nhất định sẽ trở về, anh hứa đi, anh hứa với em đi!

Anh chậm chậm nắm bàn tay chị siết nhẹ, để chị yên lòng anh đành hứa với chị:

- Anh hứa mà!

Nhưng lời hứa ấy là lời cuối cùng anh dành cho chị và cũng là lời hứa duy nhất anh không thực hiện được. Anh lên đường, chị ở hậu phương vẫn thường xuyên lui tới chăm sóc má anh (Bà Hai). Bà thương chị, vẫn thường nói:

- Bây xem có thằng nào thương, để ý bây thì bây ưng đi. Con gái có lứa có thì, biết thằng Hai con má nó về lúc nào mà bây đợi nó chi khổ tấm thân.

Chị Mai buồn lắm, nhưng cố dặn lòng không được khóc, chị mặc kệ những lời bà Hai nói. Lặng lẽ, âm thầm đỡ đàn bà trong những lúc cô quạnh.

Thế rồi cũng gần 20 năm qua, chị dọn về sống cùng bà Hai. Lo cho bà từng bữa ăn, giấc ngủ. Đứa con dâu hệt ngày nào giờ chăm sóc bà như con gái ruột trong nhà. Thấy vậy, bà Hai càng thương chị Mai nhiều hơn. Hai người phụ nữ chân yếu tay mềm nương nhau sống cho qua ngày qua tháng cũng chỉ mong một ngày tìm được hài cốt của anh Sơn, chị sẽ đưa anh về quê hương, về nơi mái lá nhà tranh năm nào hai anh chị còn yêu nhau.

Chị ngồi nhớ lại buổi chiều mùa hè đổ lửa năm ấy, từng cơn gió phía triền sông thổi vào làm rát cả mặt. Dưới con kênh trước nhà, nước cạn queo, mùi phèn từ nước hắt lên làm người ta khó chịu, như báo trước điều chẳng lành sắp ập đến nhà bà Hai. Khi ấy, chị đang nhóm bếp lửa nấu cơm thì mấy anh cán bộ trên xã xuống báo anh Hai Sơn đã hy sinh anh dũng sau khi lập chiến công xuất sắc trên sông Nhật Tảo. Chị như chết lặng người, bên bếp lửa, lửa cháy bùng lên mà lòng chị như đóng băng lại, từng thớ thịt trên người như ứa máu rỉ ra từng giọt. Chị nén nỗi đau thương người yêu vào lòng và tâm niệm sẽ yêu thương, lo lắng cho bà Hai như má của mình.

Cũng từ đó, chị xem bà Hai như người thân duy nhất trên cõi đời. Làng xóm có người khen chị sống vẹn tình trọn nghĩa, kẻ chê chị dại:

- Ai đời không ruột thịt gì mà dám nuôi để rước phiền phức vào mình.

Chị cũng mặc những lời dèm pha của thiên hạ, toàn tâm toàn ý lo lắng, chăm sóc bà Hai.

Bao nhiêu năm anh hy sinh, hài cốt anh nằm đâu chị không biết được. Chị tìm kiếm khắp nơi, đi qua bao nhiêu tỉnh/thành, đến không biết bao nhiêu nghĩa trang liệt sĩ cốt để tìm anh. Rồi cũng chẳng thể đếm được chị đã rơi nước mắt bao lần. Từ hy vọng thật nhiều mong mỏi được gặp anh đến thất vọng tột cùng. Nhưng chị quyết không bỏ cuộc. Có lần chị nhận được tin đã phát hiện ra hài cốt anh hai Sơn ở Đức Hòa, chị chẳng nghĩ nhiều được nữa, chị lặn lội khăn gói đi xe đò gần trăm cây số đến nơi. Nhưng ông trời muốn thử thách lòng kiên nhẫn của chị, họ báo lại là nhầm người không phải anh Sơn. Chị như muốn ngực ngã xuống đất nhưng trong đầu chị nghĩ đến bà Hai, đến chuyện tình thật đẹp thuở ban sơ giữa chị và anh hai Sơn. Chị càng quyết không buông tay, không bỏ cuộc. Một điều quan trọng, bà Hai ở tuổi gần đất xa trời, tâm nguyện của bà là tìm được hài cốt của anh Sơn, thằng con trai duy nhất của bà. Nên chị càng quyết tâm tìm cho bằng được. Cuối cùng, ông trời không phụ lòng người có tâm, tin mừng như vỡ òa trong nước mắt.

May nhờ người bạn đồng đội cũ của anh xem chương trình "Nhấn tìm đồng đội" anh đã liên lạc với chị để chị tìm được anh.

Đêm ấy chị vui đến không ngủ được. Bà Hai trong mừng nói thêu thào vọng ra:

- Con không ngủ được sao?

Chị trả lời bà:

- Má chưa ngủ hả má?

Bà Hai ngồi dậy, đưa cánh tay bới nhúm tóc bạc phơ. Trong bóng tối căn buồng, hắt vào vách qua ánh đèn dầu lá cải, bóng dáng cam chịu của bà hiện lên rõ nét. Tiếng nói bà cất lên:

- Con có trách má không?

- Trách chuyện gì hả má? – Chị ngạc nhiên hỏi lại.

- Vì má không đồng ý cho hai đứa lấy nhau trước khi thằng Hai nhập ngũ, nếu hai đứa bây cưới trước thì chí ít bây giờ cũng còn giữ cho nhau một đứa con.

Giọng chị như vỡ ra từng chữ vì nước mắt.

- Má... má đừng tự trách mình. Âu cũng duyên phận mà ông trời đã an bài. Con và anh Sơn có duyên mà không nợ. Nhưng con biết ơn má nhiều lắm vì má cho phép con thay ảnh chăm sóc cho má. Coi như con có thêm người má, còn má lại có thêm con là con gái má. Phải hông má?

Nghe vậy, bà Hai ôm đứa con dâu hụi vào lòng mà nước mắt rung rung.

Sáng hôm sau, tiếng gà gáy ngoài ụ rơm trước nhà, chị ngồi dậy, sửa soạn xiêm y cho bà Hai, nhẹ nhàng đỡ tay bà:

- Mình đi nhanh thôi má ơi, má con mình sắp gặp lại anh Sơn rồi má ơi!

- Ồ, đi thôi con. Tiếng bà rung lên từng nhịp trong niềm hân hoan khó tả.

Giờ đây, trước nghĩa trang nghi ngút khói hương. Chị Mai cùng bà Hai đứng bên mộ của anh sau mấy chục năm xa cách. Rồi mai này, chị sẽ đưa anh về với quê hương, về lại ngôi nhà nhỏ đơn sơ bên bến sông. Ngày ngày, chị sẽ kể cho anh nghe về thời gian xa cách, những nhớ nhung của chị dành cho anh. Đồng đội sẽ nhớ đến anh, Tổ Quốc tự hào về những chiến công anh lập được, càng khâm phục khi anh hy sinh tình yêu đôi lứa lên đường chiến đấu vì độc lập, tự do, hòa bình cho đất nước.

Càng ngưỡng mộ khi người phụ nữ tuổi mười tám trình nguyên vẫn một dạ thủy chung duy nhất một tình yêu trong tim. Xúc động trước tấm lòng sống vẹn tình trọn nghĩa của chị Mai dành cho bà Hai. Trên trời có linh thiêng, anh Sơn có lẽ đã ngậm cười mãn nguyện, vì phần đời còn lại của bà Hai đã có chị Mai chăm sóc tận tình.

Diệp Linh